Ч. 25. Середа 17 (4) лютого 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

# НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостсвах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

## Вісти політичні.

*Ситуация парляментарна і криза в Колі польскім. — Програма міністра скарбу дра Біліньского. — Австро-Угорщина а Сербія. — Зміна правительства в Туреччині.*

Як зачувати, президент міністрів бар. Бінерт розпочав вчера конференциї з проводирями партий, конферував іменно з дром Пацаком. Нині має конферувати з репрезентантами німецких партий дром Сильвестром і Кіярім, а завтра, в середу, прийме ческих репрезентантів дра Крамаржа, Челяковского, Масталька і Пацака. Чи що з тих конференций вийде, годі предвидіти. Як справа доси стоїть, то Чехи і полудневі Славяни лагодять ся рішучо до опозициї. Як доносить „Slovenski Narod", предкладано полудневим Славянам посаду міністра-земляка, але они єї не приняли. Полудневі Славяни на основі своєї чисельної сили мають право домагати ся для себе місця в кабінеті, але виключеним єсть, щоби якийсь Словінець хотів засідати в кабінеті, в котрім засідають др. Гогенбурґер і др. Штірґкг. Тай „Slovenec" потверджує вість о переговорах з полудневими Славянами в справі утвореня посади міністра-земляка, але Словінці відмовили, бо они взагалі противні институциї міністрів-земляків.

В „Колі" польскім щось не до ладу. Що „Коло" вислало було до Ексц. Абрагамовича письмо і зажадала єго уступленя зі становища міністра-земляка, о тім ми вже доносили. Опісля наспіла була чутка, що непорозуміня вже усунено і що Ексц. Абрагамович остає ся на своїм становищи. Тепер же доносить „N. W. Tagbl.", що позиция мін. Абрагамовича єсть не до удержаня, бо в виду того, що „Коло" з ним явно зірвало, він в найближших днях подасть ся до димісиї. Єго місце займе др. Ґломбіньский а презесом „Кола" стане ґр. Войтіх Дідушицкий. З иншого жерела доносять, що повисша зміна може настати аж по скликаню парляменту.

Новий міністер фінансів др. Біліньский, відповідаючи оногди на повитане урядників в міністерстві, виголосив бесіду в котрій, згадавши про зміни, які настали в міністерстві фінансів в часі, від коли він з него виступив, виказав пляни, яких на будуче треба держати ся. Коли в тих часах — казав бесідник — мали ми запаси касові в сумі 600 мілїонів корон, то нині затягнено звиш пів мілїярда корон позички. Отже в так тяжких часах мусимо старати ся довести наш скарб знов на давну вижину. В поодиноких віддїлах треба поробити ощадні а реальні прелімінарі. Не треба допускати до переступуваня прелімінарів хиба в случаях конечних, признаних міністерством скарбу. Дальше треба взяти собі за засаду, що буджетова господарка мусить стерегти ся політичних або народносних впливів. Звернувши опісля увагу урядників на то, що ніякий урядник, висший чи низший, не повинен в буджеті ані нїгде инде давати доступу політичним взглядам, сказав др. Біліньский, що треба буде установити прелімінар видатків на тілько а тілько літ без взгляду на то, чи їх дожиємо.

„Fremdenblatt" обговорюючи проґраму міністра скарбу, каже, що треба числити ся з тим, що правительство вже в найблизшім часї буде мусїло приступити до утвореня нових средств. Управа скарбу стане перед вибором виданя нових асиґнаций скарбових або емісиї ренти і можна на певно припускати, що вибере сю послїдну дорогу.

Сензацийні вісти розпустили в послїдних днях віденьскі і будапештеньскі ґазети. Так подали була „N. fr. Presse" вість, що Австро-Угорщина мала одержати від держав европейских мандат заняти Сербію і зробити там порядок „Budapesti Hirlap" доносить знов, що

---

19)

## Небезпечна тайна.

*З анґлійского — Чарльса Ріда.*

(Дальше).

Погляди Бартлія що до будучности Марійки тепер змінили ся. Він погадав собі тепер, що скоро би полковник Кліфford помер, а Вальтер став єго спадкоємцем, то з тим молодим чоловіком, котрий так дуже любить Марійку, можна би легко погодити ся. Він би сказав єму тоді, що не може тепер дати Марійці ніякого віна, але по своїй смерти все запише їй і єї дітем. Вальтер тоді певно не жадав би від него, щоби він яко опікун Марійки складав рахунки з завідуваня єї майном. До того ще довідав ся він, що маєтність Кліфорда не єсть родинною лиш особистою власностию полковника і тому то міг він часть з тої маєтности продати, а тепер готов би ще сина видідичити. Сю гадку насунула єму та обставина, що полковник завізвав до себе адвоката і розійшла ся була чутка, що Кліффорд радив ся з ним в справі зміни завіщаня і бодай часткового видідичення свого сина.

Розваживши собі то все, постановив він вислати Марійку до пані Істон і длятого сказав до неї: Чого ти, дитинко, будеш тут сидїти на вуглю; поїдь лїпше в гостину до пані Істон; она й так перебуває тепер у своєї сестри, пані Жільберт, отже то недалеко. Она писала вчера до мене і просила, щоби я післав їй єї платню, отже возьмеш гроші і завезеш їй.

— То ви, тату, все ще платите їй? — спитала она здивована.

— Тобі то дивно? Чи гадаєш, що я такий як той старий полковник? Пані Істон служила менї вірно і помагала менї тебе виховувати, а навіть і що до Вальтера Кліффорда то ми не противних поглядів. Лиш як від тебе так і від неї жадаю трохи обережности і терпеливости. Отже можеш завтра поїхати і взяти з собою гроші для неї.

Марійка з радости аж поцілувала Бартлія і зараз на другий день поїхала до пані Жільберт, де вже застала паню Істон і віддала гроші від Бартлія. Звідси написала она зараз до Юлїї Кліффорд і дала їй знати, де она тепер перебуває, щоби она знов повідомила о тім Вальтера.

На другий день по єї приїздї до дому пані Жільберт приїхав і Вальтер змучений і перепуджений до Кліффорд Галь тай зараз зайшов до компати, де лежав недужий єго батько. Полковник витягнув до него вихудлу руку.

— Я то собі гадав, любий хлопче, що ти прийдеш.... ми послїдний раз поперечили ся з собою.

Вальтер розплакав ся, а сльози єго капнули на руку батька, коли єї цїлував. Батько з сином мовчки помирились. Вальтер постарав ся зараз о дві доворниці, котрі доглядали недужого день і ніч, а коли полковник на другий день по полудни по приїздї сина заснув кріпким сном, Вальтер казав осїдлати собі коня і поїхав до дому пані Жільберт.

### Глава одинайцята.

**Напитали собі нового клопоту.**

Дім, в котрім мешкала родина Жільбертів, був то колись двірский будинок, обведений окопом, і творив ніби якусь кріпость. Тут навіть давнїйшими часами вела ся завзята борба межи прихильниками короля а ворохобними, котрі навіть зловили були властителя того двора і засудили на смерть, але відтак пустили єго на волю, сказавши, що він „дурнуватий". А той „дурнуватий" гордив ся своїм двором, подірявленими кулями і полишив єго так на пів розваленим а на помешкане побудував собі инший двірок. Що ще із старого двора лишило ся, то відпускано посесорам на помешкане. Там були ще дві комнати зі старими стелями на сволоках і в них перебували властитель маєтности або єго повновластник, коли приїзджали оглядати ту велику посїлість.

Тепер отсї обі комнати відступлено панні Марі Бартлї. Задумана сидїла она в своїй спальни, коли нараз почула якийсь тупіт кіньских копит і схопила ся, мов би щось перечувала. За малу хвильку увійшла пані Істон а Марійка вибігла против неї.

— Він приїхав — сказала стара жінка.

— Я то собі гадала, що він приїде.

— Чи хочете тут з ним поговорити? — спитала пані Істон.

— Добре, нехай і тут буде.

вчера наспів з Відня приказ з завізванем, щоби цілу залогу моніторів на Дунаю поставлено на воєнній стопі. Комендант моніторів вижидає в найблизших днях приїзду моряків з Полї. Монітори суть так приготовлені, що до чотирох годин по одержаню приказу можуть відплисти.

З Білграду знов доносять: Вісти в ґазетах о якімсь мандаті Европи для Австро Угорщини що до окупованя Сербії викликала в кругах політичних велике огірченє. Вість ту уважають за умисну провокацию або за спосіб, щоби вивідати ся, яке враженє зробить така чутка. „Политика“ доказує, що Австро-Угорщина звернула ся до держав з просьбою о позволенє заняти Сербію а рівночасно казала своїй прасї грозити Сербії. Коли однак в мінїстерстві справ заграничних у Віднї переконали ся, що Европа не хоче підпирати тих змагань, чутку ту заперечено.

Туреччина має нове правительство, взглядно нового великого везира. В неділю о 6 год. вечером відбуло ся в Порті серед звичайного церемоніялу відчитанє султаньского письма о іменованю **Гільмі-паші** великим везиром. Нового везира витали по дорозі до султаньскої палати в Ілдіз величезні товпи народа. Письмо вказує конечність відкликаня Кіяміла паші а порученя Гільмі-паші предложити султанови нових міністрів і висказує бажанє, щоби конституция була удержана та щоби раз настав в краю спокій і порядок.

# Новинки.

**Львів, дня 16-го лютого 1909**

**— Іменованя і перенесеня.** П. Управитель мінїстерства рільництва іменував провізоричного інспектора ветеринарії Теоф. Гальского, сталим інспектором ветеринариї. — П. Управитель мінїстерства справедливости переніс судиїв повітових Евг. Тарнавского з Радовець до Сучави і Риш. Пораса з Сучави до Радовець; іменував: радниками суду краєв. і начальниками суду повітового судиїв повітових і начальників суду Фр. Ґашлера у Вижници і Ґедим. Лисинецкого у Вашківцях; — судиями повітовими між иншими: Ант. Міґдала з Серету в Радівцях, Андр. Глиньского з Вижниці і Фр. Залуского з Заставни в Чернівцях, Брун. Канеля в Сторожинци і Руд. Коха з Садаґури в Чернівцях; іменував судиями авскультантів: От. Томовича в Кімполюнзї, Ант. Шібера в Сторожинци, Вас. Ре і в Кімпольонзї і дра Сам. Браєра в Сереті.

**— Іспити кваліфікацийні** для учителів шкіл народних перед комісиєю іспитовою в Коросні відбудуть ся в першій половині марта с. р. Реченець вношеня подань до кінця лютого.

**— Шамбелянами Є. Сьв. Папи Пія X** іменував Папа декретом з дня 4 с. м.: о. дра Йос. Жука, ректора дух. семинариї у Львові, о. Василя Жолдака, секретаря Ексц. Митрополита і о. Стефана Городецкого, рогатиньского декана і пароха у Вербилівцях.

**— Дрібні вісти.** Київска „Просьвіта“ відбула дня 7 с. м. надзвичайні загальні збори, на котрих принято нових членів і розбирано справу з'їзду всіх „Просьвіт“ на Україні. В сій справі постановлено поробити перші кроки. Київска „Просьвіта“ має тепер лиш 83 членів. — В однім з готелів в Ярославі відобрав собі житє вистрілом з револьвера Фр. Нідентальl, вояк 3 п. уланів, котрий приїхав з Відня. — В ночи з четверга на пятницю лютила ся в Реджджо ді Калябрія страшна градова туча з зливним дощем а около 4 год. над раном дало ся почути сильне землетрясенє. — На стациї зелїзницї в Ярославі наїхав оногди вечером поїзд особовий на переходячого через шлях кондуктора Ст. Шеффера, а машина звалила его на землю і відтяла ему обі ноги.

**— Знов жертва санкового шпорту.** В суботу по полудни спускав ся санками на дорозі Кісельки під Високим Замком — отже там де маґістрат дозволив — 16-лїтний ученик ґімн., Мак. Штекель і выпав із санок так нещасливо, що вдарив ся сильно головою і стратив притомність. Завізвана стация ратункова не могла привести его до притомности, мимо ужитя всїляких можливих способів. На голові не знайдено нїяких ран, але єсть обава, що нещасливому шпортовцеви пукла лобина. По кількагодинних безуспішних заходах, щоби его привести до притомности, відставлено его до шпиталю. Там привезено ще й другого шпортовця, 15 лїтного ученика ґімназияльного Тимофея Яхеца, котрий знов спускав ся на горі Вісьньовского і при тім зломив собі праву ногу в уді.

**— Загадочні з'явища.** З Гільча доносять до Gaz. Nar.: Дня 10 с. м. о 11 год. 30 до 12 в полудне чути було в Гільчу, дві милї на північ коло Белза мов би якісь підземні, сильні довгі-предовгі громи. — На Литві в Росиї в маєтности Парчевского Червоний двір, було озеро, що займало десятину (мало що не два морґи) простору. Від коли лиш люди запамятають було там то озера і з него брали воду до ґоральнї і бровару. Нараз дня 29 січня с. р. вода десь щезла під землю. В цїлій охрестности люди не можуть досить надивувати ся сему з'явищу.

**— Концерт на 6000-лїтнім флетї.** Минувшого втірка відбув ся в Льондонї у викладовій сали Ґрешем Коледж (Gresham College) оріґінальний концерт чи радше проба гри перед численно зібраною публикою. Сер Фредерік Брідж мав виклад о музикальних інструментах стариних народів і при тім показував старий египетский флет, котрому минуло вже 6000 лїт, а відтак один музик попробував заграти на тім інструментї. Делїкатні, тихі, мельодийні звуки понесли ся із старого флета і зложили ся в мельодию, з котрої звукового характеру можна було набрати докладного понятя, в які ніжні задумчиві тони вслухували ся жителї стародавного Египту і в яких они любували ся.

**† Померли:** Антін князь Ґедройць ем. проф. шк. реальної помер в Тернополи в 67 р. житя. — Кароль Прохаска, нотар в Ряшеві помер також в 61 р. житя. — У Варшаві помер скоропостижно польский комедиописатель Зиґмунт Пржибильский в 48 р. житя.

**— Оженив ся з одною, щоби сплатити другу.** Оріґінальне двоженьство, яке хиба лиш жидівска голова може придумати, записують віденьскі ґазети. Приватний урядник Йосиф Маркус познакомив ся в цьвітни минувшого року з дуже хорошою донькою торговельника кіньми Кароля Фішера, заручив ся з нею в червни а дня 7 с. м. відбуло ся весїлє. Зараз на другий день по весїлю явили ся у Фішера дві дами, з котрих одна молодша, також дуже хороша, представила ся яко перша жінка Маркуса а друга еї тета. Ледви що сказали Фішерови, о що розходить ся, як зараз побігли до помешканя Маркуса і зробили там таку авантуру, що молода жінка аж зімлїла. Припертий тепер до стїни Маркус випер ся всего і сказав, що то хиба якісь божевільні, котрі его чіпають ся, бо він їх не знає. Тимчасом дальші доходженя показали, що Маркус ще в червни 1907 р. оженив ся був з тою, котра тепер зробила ему авантуру, але вже в грудни 1908 розвів ся з нею, а при розводї обіцяв їй заплатити 4000 кор. Дальше показало ся, що Маркус любив справдї свою жінку і він ан... она не мали нїякої причини розводити ся, а навіть на кілька днів перед другим весїлем, видїли їх знакомі разом в як найлїпшій згоді. Обоє супруги розвели ся, як показало ся, з добрим порозуміню з собою в тій цїли, щоби Маркус, дїставши віно по другій жінцї, міг дати гроші першій жінцї, а відтак був би знов з...

---

Ледви то сказала, як вже увійшов і Вальтер. Обоє привитали ся сердечно, але перше, що слїдувало по повитаню, було, що стали одно другому приглядати ся і одно другого жалувати:

— Бідна моя Марійко, як же ти помарнїла!

— Бідний ти мій Вальтере, який ти бідний і знужданий! То я тому винна! — додала Марійка.

— Нї, то я сам! — сказав на то Вальтер і так звалювало вину одно на другого. — Але я присяг собі — сказав Вальтер по хвили, — що нехай діє ся що хоче, а ми вже більше нїколи не розлучимо ся. — Та й зараз додав:

— А щоби ми дійстно не могли вже розлучити ся, то мусимо сейчас пібрати ся. То ще одинокий спосіб, який зможемо нашу будучність забезпечити.

— Як то? То ти би ділав против волї тата навіть в хвили его смерти?

— Нї, того би я не міг зробити — відповів Вальтер; — у мене лиш то на гадці, щоби ми потайком повінчали ся а оповістимо то аж по его смерти, коли би він дійстно помер.

— То вже лїпше заждати, аж він помре — сказала на то Марійка.

— То нї! Як би він помер, то звичай вимагає того, щоби ми з весїлєм пів року підождали. За той час могло би ще Господь Бог знає що стати ся, могли би знов настати якісь перешкоди. Я преці старший від тебе і знаю, що то не добре відкладати.

Марійка мимо того противилась тому і остаточно заявила, що нїколи на то не згодить ся. Коли же Вальтер трохи загнївав ся, трохи засумував ся, піддала она гадку, щоби поспитати ради панї Істон.

— Добре, але спитай еї при менї — сказав на то молодий мужчина.

Марійці було то не по нутру; она хотїла паню Істон перетягнути на свою сторону і аж тодї спитати еї о еї гадку. Але що на жадане Вальтера не можна було нїчого сказати, то закликали паню Істон і спитали еї, як она радила би їм по щирости.

Стара жінчиско аж перепудила ся, коли їй таке питанє поставили, і сказала, що она знає богато річий, о котрих їм обоїм анї не снило ся і длятого не може радити.

На то сказав їй Вальтер, що она повинна би якраз длятого, що знає більше від них, порадити їм і вказати дорогу. — Я лиш то знаю — казав він, — що коли тут лишу ся, то між мною а п. Бартлїєм прийде легко до суперечки і він тодї не позволить, щоби я женив ся з Марійкою, а коли піду за границю, то або я там згину або Марійка тут розхорує ся а п. Бартлї вишле еї тодї аж на Мадейру.

Панї Істон вислухавши все то уважно, не відповіла зараз. Постояли хвильку у вікнї, подумала, вернула назад, сїла собі а відтак відозвала ся поважним голосом:

Я розважила собі добре все, що знаю і все, що тут виджу перед собою та набрала того переконаня, що ви обоє добре би зробили, як би постарали ся як найскорше о ліценцию на вінчанє та й повінчали ся; але крім мене не повинен о тім нїхто знати, аж до часу, коли буде на то відповідна хвиля. Я о тім кріпко переконана, що тота хвиля вже недалека, хоч би навіть полковник Кліффорд і не помер, як того многі сподівають ся.

— То й ви против мене, Нансі! — відозвала ся засумована Марійка.

— Нї, панно Марі, не против вас, то певно! — сказала на то панї Істон. — Я подивляю пана Вальтера, як зробила би кожда женщина, що має очи в голові і люблю его, бо він вас любить. Але его пізнала я аж тодї, коли він був вже мужчиною а вас я викормила і виплекала, молила ся за вас і дрожала о вас, коли ви були хорі, тїшила ся вами, коли ви були здорові і покинула доброго пана, бо він не так вас любив як я.

Сі слова тронули Марійку глубоко і она кинулась пістуницї зі сльозами в очах на шию та поцїлувала еї. Опір молодої дівчини був вже зломлений а Вальтер від сеї пори не дав вже їй спокою. Старого Бакера, затуманив чим небудь а сам сїдав на коня і їхав. Постарав ся о ліценцию на женитьбу, позискав собі сьвященика з сусїдства, старого свого знакомого, котрий не покидав ся грішми і вже в три днї опісля, коли на то згодили ся, поїхали Марі з панею Істон в повозї, котрий прислав Вальтер, до малої гостинницї над озером. Вальтер приїхав туди о одинайцятій годинї, відтак вибрали ся нїби на прохід і Вальтер та Марі вернули опісля як чоловік і жінка.

(Дальше буде).

другою жінкою розвів ся, щоби одружити ся в друге з першою і жити з нею в достатках.

— Розбишацтву в Росиї нема кінця. Нема майже дня, щоби не наспіла десь з якоїсь сторони сеї держави вість про розбійничий напад цілих ватаг і то навіть не десь в якімсь глухім селї, але по великих містах, де здавалось би люди можуть бути безпечнїйші від нападів цїлих ватаг розбишацких. Про один з таких зухвалих нападів доносять тепер з Варшави. На передмістю Воля напала оногди ватага узброєних розбишаків числом 12 около 8 год. вечером на дім огородника Стефана Стржелецкого. В хатї знаходила ся цїла родина Стржелецкого, зложена з его жінки, трох доньок, 70-лїтної матери Краєвскої а крім того було ще й кілька свояків і наймит. Розбишаки впавши до хати, загрозили револьверами а відтак повязавши всіх, зачали рабувати і забирали, що лиш дало ся. Відтак стягнувши Краєвскій черевики, зачали єї бити по підошвах, щоби їм сказала, де сховала готівку 7000 рублїв. В той спосіб били і Стржелецкого. Намучивши так нещасливих цїлу годину, забрали столове срібло і всілякі дорогоцінности вартости звиш 3000 рублїв, 100 рублїв готівкою і втекли, замкнувши перед тим всїх повязаних. На щастє 14-лїтна донька якось розвязала ся і вибігла та наробила крику. Люди збігли ся і увільнили повязану родину, але за розбишаками і слїд пропав.

## Наука, штука і лїтература.

— „Господар і Промисловець", орґан „Краєвого Союза господарско-молочарского в Стрию" ч. 3 подає знов обильний материял з обсягу ріжних галузий господарства і стоячих з ним в звязи і инших галузий економічної роботи. На увагу заслугує особливо статия „Про крамниції", в котрій автор п. Богдан Дуткевич обговорює дуже влучно всілякого рода крамниції і їх вартість та пропаґує гадку заснування одного рода крамниць системи Рочдель. Варто прочитати сю статю, бо повно в нїй добрих гадок. — О. Остап Нижанковский пише в сїм числї дальше „Про спілки молочарскі", їх уряджене та діловодство. — О. Андрей Сумик в статї до „Панів Пасїчників" обговорює справу будови улїв і запрошує цікавих до себе, щоби придивили ся переріблї улїв на модель Ґерстунґа. — Дальше слїдують: статейка „Дешевий денатурований цукор для пчіл". — „Пояснене о ґрунтових книгах або табулї" (Конець). „Бігунка у поросят". „Всячина" і „Торговельні вісти". — „Господар і Промисловець" виходить кождого 5 і 20 що місяця. — Річна передплата 2 корони.

— „Учителя" чч. 1 і 2 сего визначного підручника для всїх учителів і педаґоґів містять в собі так інтересний і поучаючий майже для кождого навіть і нефахового читача материял, що досить хиба навести зміст поодиноких чисел. **Ч. 1** містить в собі: Розмова з Новим роком (стих). — Ів. Раковский: Таємниця житя. — Ів. Ющишин: Статя, в якій мало говорить ся, а більше чекаєть ся на гадку читача. — Sir William Ramsay: Благородні і лучисті ґази. — В. П.: З історії воєнної штуки. Новинки. — **Ч. 2**: Вільгельм Кунце, П. К. Розеґґер, Павло Вер: Поезиї. — Ів. Раковский: Таємниця житя (Дальше). — Ів. Ющишин: Статя, в якій мало говорить ся, а більше чекаєть ся на гадку читача (Дальше). — Sir William Ramsay: Благородні і лучисті ґази (Конець). — З Руского Товариства Педаґоґічного. — З часописий і журналів. — Новинки.

— Економіст, місячник економічно господарский, орган краєв. Союза ревізийного р. VI. приніс в ч. 1 обемистий звіт товариства „Краєвий Союз Ревізийний" у Львові з дїяльности товариства і розвою союзних стоваришень за 1908 р.

# Телєґрами.

**Будапешт** 16 лютого. В палатї послів вела ся вчера дальша дискусия над континґентом рекрута. — Кошут скликав нинї конференцию партиї независимости в цїли обговореня ситуациї, витвореної наслїдком острого виступленя пос. Беніцкого і партиї людової.

**Мехіко** 16 лютого. Серед страшенного гуку настав тут вибух вулькану Піко де Колїма. Ростинність в охрестности зовсїм знищена. Про страти в людех доси не чувати.

**Берлин** 16 лютого. Вчера перед полуднем якийсь 25-лїтний мужчина напав на 40-лїтну женщину Генке, зранив єї ножем в руку і ногу і втік. З причини, що подібні замахи на жінки і дівчата в послїдних днях збільшили ся, поліция підвисшила нагороду за зловлене виновника з 1000 на 3000 марок.

**Берлин** 16 лютого. На якусь служницю напало вчера трох молодих людий, а один з них зранив єї ножем в черево. Виновники втекли. — Вчера по полудни виконано шіснайцятий з ряду замах па женщину, але на щастє без злих наслїдків.

**Петербург** 16 лютого. В кругах посольских говорять, що правительство наміряє зажадати пильности для проекту вилученя Холмщини.

**Константинополь** 16 лютого. Новий кабінет вже утворено. Як зачувати, Гільмі-паша представить ся в середу палатї послів і предложить свою проґраму.

**Константинополь** 16 лютого. Офіцири 2-го адміральского корпуса вислали до бувшого міністра війни депешу з виразами недовіря. „Jeni Gazetta" ганить то виступлене офіцирів.

# Надіслане.

**Тисяч порад** для всїх містить в собі часоп. „Добрі Ради" ще можна получити 10 річн. по 1·50 кор. а всі разом за 10 кор., Ів. Данилевич, Стрілецкий Кут (Буковина).



# Рух поїздів зелїзничих

**важний від 1 мая 1908 — після часу середно-европейского.**

**ПРИМІТКА.** Грубі числа означають поспішні поїзди; нічні поїзди означені звіздкою (*). Нічна пора числить ся від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

**Приходять до Львова:**

З Кракова: **8·40, 2·30, 8·55, 1·30,** 5·50*, 7·25, 9·50, 5·45, 9·50*.
„ Ряшева: 1·10.
„ Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·06, **2·15,** 5·40, 10·30*.
„ Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·00,** 5·15, 10·12*.
„ Черновець: **12·20, 6·40*,** 8·07, **2·05,** 5·57, 9·30*.
„ Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·20.
„ Станиславова: 5·40*, 10·05*.
„ Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
„ Яворова: 8·26, 5·00.
„ Самбора: 8·00, 10·30, 2·00, 9·10*.
„ Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·45, 11·00*.
„ Стрия, Тухлї (від 15/6 до 20/9): 3·50.
„ Белзця: 4·50.

**Відходять зі Львова:**

До Кракова: **7·00*, 12·45*,** 3·50, **8·25,** 8·40, **2·45,** 6·12*, 7·35*, 11·15*.
„ Ряшева: 3·30.
„ Підволочиск (головний дворець): 6·20, 10·46, **2·16,** 7·45*, 11·10*.
„ Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·3?,** 8·08*, 11·32*.
„ Черновець: **2·50*,** 6·10, **9·10,** 9·35, **2·33,** 10·38*.
„ Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·25*.
„ Рави, Сокаля: 6·14, 7·10*.
„ Яворова: 6·58, 6·30*.
„ Самбора: 6·00, 9·05, 4·00, 10·45*.
„ Коломиї і Жидачева: 6·03*.
„ Перемишля, Хирова: 4·00.
„ Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·25, 6·42*.
„ Бельця: 11·05.
„ Станиславова-Ворохти (від 1/7 до 31/7): 6·48

## ПОЇЗДИ ЛЬОКАЛЬНІ.

**До Львова:**

З Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 8·15 рано, 8·20 вечер, в недїлї і римо-кат. сьвята 3·27 по полудни і 9·25 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 8·15 рано, 3·27 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в недїлї і римо-кат. сьвята 1·45 по полудни, (від 1 липня до 31 серпня) що дня 8·15 рано, 3·27 і 5·30 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в недїлї і римо-кат. сьвята 10·05 перед полуд. і 1·46 по полудни.

З Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 1·15 по полудни і 9·25 вечер; (від 3 мая до 15 вересня в недїлї і римо-кат. сьвята) 10·16 вечер.

Зі Щирця від 28 мая до 13 вересня в недїлї і рим.-кат. сьвята 9·58 вечер.

З Любіня від 17 мая до 13 вересня в недїлї і рим.-кат. сьвята 11·45 вечер.

**Зі Львова:**

До Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 7·20 рано, 3·45 по полудни, в недїлї і римо-кат. сьвята 2·30 по полуд. і 8·34 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 7·21 рано, 2·30 і 3·45 по полудни, 8·34 вечер, в недїлї і римо-кат. сьвята 12·41 по полуд. (від 1 липня до 31 серпня) що дня 7·21 рано, 2·30, 3·45 і 5·50 по полуд., 8·34 вечер, в недїлї і римо-кат. сьвята 9·00 перед полуд. 12·41 по полуд.

До Рави рускої 11·35 в ночи (що недїлї).

До Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 9·15 перед полуднем і 3·35 по полудни; (від 3 мая до 15 вересня в недїлї і рим. сьвята) 1·35 по полудни.

До Щирця 10·35 перед полуднем (від 28 мая до 13 вересня в недїлї і рим. сьвята).

До Любіня 2·15 по полудни (від 17 мая до 13 вересня в недїлї і рим. сьвят).


За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада (Телефон ч. 527).